

I forslaget operative del anmodes Generalforsamlingens præsident om at udpege tre medlemmer til en særlig kommission, som skal undersøge israelske handlinger, der berører menneskerettighederne for befolkningen i de besatte områder. Israel anmodes om at modtage kommissionen, samarbejde med den og lette dens arbejde. Endelig anmodes kommissionen om at rapportere til generalsekretæren snarest muligt og derefter når som helst, der opstår behov derfor.

Forslagsstillerne fremhævede, at forslaget alene havde et humanitært sigte, og henviste til, at behovet for en undersøgelse klart var blevet bevist ved rapporter om deportationer, ødelæggelser af ejendom og overtrædelser af Genève-konventionen om behandlingen af civile i krigstid. Israel fandt, at resolutionsforslaget udelukkende havde politisk sigte og var aldeles ensidigt, idet det ikke tog hensyn til de forfølgelser, de jødiske mindretal i de arabiske lande var udsat for. Disse forhold måtte i givet fald inddrages under kommissionens mandat. Debatten var hård og langvarig, og hele Mellemøstspørgsmålet fremdroges af de arabiske lande. De vestlige lande pegede på, at spørgsmålet stod på Sikkerhedsrådets dagsorden, og at 3. udvalgs vedtagelse af det foreliggende resolutionsforslag kunne præjudicere ambassadør Jarrings igangværende bestræbelser i området.

For at fremtvinge en afstemning om resolutionsforslaget stillede Den forenede arabiske Republik den 6. december 1968 forslag om at lukke debatten, hvilket forslag vedtoges med stemmetallene 51-39-14. De nordiske lande stemte sammen med de øvrige vestlige lande imod procedureforslaget. Selve resolutionsforslaget vedtoges herefter med 55 stemmer for (afro-asiatiske og østeuropæiske lande) og 16 imod (Australien, USA, enkelte afrikanske og latinamerikanske lande samt Israel), medens 41 afstod (øvrige vestlige og latinamerikanske lande samt en række afro-asiatiske lande).

Resolutionen (res. 2443) blev vedtaget i Plenarforsamlingen den 19. december 1968 med 60 stemmer for og 22 imod, medens 37 afstod (samme stemmemønster). Efter afstemningen meddelte 7 afro-asiatiske lande, at de havde ønsket at stemme anderledes. Herefter ville afstemningsresultatet have været 55-25-39.

IV. Menneskerettighederne i væbnede konflikter.

16 lande, herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige, fremsatte et resolutionsforslag svarende til den på Teheran-konferencen vedtagne resolution XXIII om menneskerettighederne i væbnede konflikter.

Ifølge den oprindelige udformning bekræfter forslaget de såkaldte fire Wienerprincipper for regeringers og andre myndigheders handlinger i væbnede konflikter, vedtaget på den 20. internationale Røde Kors-konference i Wien i 1965. Det opfordrer generalsekretæren til i samarbejde med egnede internationale organisationer at undersøge, hvilke foranstaltninger, der kan træffes for at sikre en bedre anvendelse af de eksisterende humanitære internationale konventioner og bestemmelser i alle væbnede konflikter, samt behovet for yderligere humanitære internationale instrumenter med henblik på at sikre en bedre beskyttelse af civilbefolkningen, fanger og kæmpende i alle væbnede konflikter og for forbud mod eller begrænsning af visse metoder eller midler for krigsførelse. Forslaget anmoder generalsekretæren om at aflægge rapport til 24. samling og anmoder medlemslandene om at bistå generalsekretæren bedst muligt i hans undersøgelser. Endelig opfordres alle lande, som endnu ikke har tiltrådt Haagerkonventionerne af 1899 og 1907, Genèveprotokollen af 1925 og Genèvekonventionerne af 1949, til at tiltræde disse instrumenter.

Sovjetunionen kritiserede, at resolutionsforslaget havde medtaget det fjerde Wienerprincip, hvorefter krigsrettens almindelige principper finder anvendelse ved brugen af kernevåben eller lignende våben, da dette syntes at legalisere anvendelse af kernevåben. Under hensyn til at krigsrettens almindelige principper i afventen af et forbud mod anvendelse af kernevåben nødvendigvis også måtte finde anvendelse på kernevåbenkonflikter, indvilligede forslagsstillerne i ikke i forslaget at medtage nogen speciel henvisning til det fjerde princip. Med mindre ændringer vedtoges resolutionsforslaget herefter den 10. december 1968 med stemmetallene 95-0-1 (Portugal). Resolutionen (res. 2444) vedtoges enstemmigt i Plenarforsamlingen den 19. december 1968 med 111 stemmer.